

פרשת קרח

בְּקֶר וַיֵּדַע ה' אֶת אֲשֶׁר לוֹ (טז, ה)

בקר וידע ה' את אשר לו" (טז-ה) קרח ועדתו בקשו לחלק על גדרי התורה. להגמיש אותם. "אמר להם משה: גבולות חלק הקב"ה בעולמו, יכולים אתם להפך בקר לערב? כן תוכלו לבטל את זו" (רש"י)

"ובני קרח לא מתו", ניצני השקפה זו נובטים מחדש מדי פעם. בני אדם, גם דתיים, הסבורים שאפשר להכפיף את ההלכה לכאן ולשם מפני כרח השעה דומים הם לאותו אדם שלא הספיק לסים מלאכתו בערב שבת, עמד ושנה את זמן ההדלקה בלוח... כאלו בכך תשהה השמש משקע.

וכבר משלו למה הדבר דומה, לשוטה שבא אצל הנפח. הניח ראשו על הסדן, ואמר: "הכה נא בקורנס".

נרתע הנפח: "לשם מה?"

והשוטה הסביר: "קניתי כובע, והוא צר למדת ראשי. עלי לכוץ את הראש כדי שהכובע יתאים".

אלו היה אפשר להגמיש את ההלכה, היו גם הגויים מסכימים לקבל את התורה. אך זו בדיוק הנקדה, שהתורה דורשת מהאדם להגמיש את עצמו, להתאים את עצמו להלכה.

וכשם שיש יום ויש לילה, יש גם שעת דמדומים משקיעת החמה ועד צאת הכוכבים ושעת ספק היא - ומחמירים בה. "וכמו שנאמר על קצת החסידים שהיו פורשים משבעים שערים משערי המתר, מיראתם שער אחד משערי האסור" (חובות הלבבות, שער התשובה ה). מקבלים שבת לפני השקיעה ומבדילים רק אחר צאת הכוכבים, כך בדיני התורה, כדיני הכשרות, למשל. יש מתר ויש אסור, ויש תחום של ספק. והוא ספק דאוריתא, חשש מאכלות אסורים המטמטמים את הלב, ויש לפרש ממנו, למשך יד ולהנזר. להקפיד על כשרות מהדרת ולא להכנס לתחום הדמדומים.

משל המשיל רבנו יהודה הלוי זצ"ל.

מעשה ברוקח ידען בתורת הרפואה ובקי ברזי התרופות. כל חולה וסובל פנה אליו, סח על מכאוביו ומדויו, והרוקח רקח בעבורו תרופה מועילה. שחק סממנים וערבם, ושקוייו חוללו פלאים. שלמו החולים ככל שהושת עליהם ברצון ובשמחה, שמו של הרוקח נודע לתהלה, ועשרו הלך וגדל.

עשרו הרב ושמו הטוב של הרוקח עוררו את קנאתו של קנאי צר עין. מה עשה? חדר באישון לילה אל בית המרקחת, רוקן חצי מכל צלוחית וצנצנת, והגיר את תמיסתם לצנצנות שהביא עמו. המתין כמה ימים עד ששככו הדי הגנבה וחדשות אחרות תפסו את מקומה, והכריז בקול תרועה על פתיחת בית מרקחת מתחרה, בחצי המחיר. ההצלחה מבטחת, הן משתמש הוא באותן תרופות...

ואם אפשר לחסך - למה לא, פנו אליו הסובלים וספרו לו על מחלתם ועל מחושיהם. והלה, בבטחון עצמי ובגבהות לב, לקח מכל הבא ליד. שחק, טחן, ערב ורקח, וגרף את הממון הרב. לא ארכו השעות, והמונים צבאו על דלפקו של הרוקח הראשון: "הושיעה נא פדה ממות!" החולים השתנקו, מכאוביהם הכפלו, התפתלו מיסוריהם, אף נפחו נשמתם. בני משפחה אבלים וזועמים צרו על בית המרקחת החדש, ובעליו נמלט על נפשו מפחד נקמת הדם.

כי אין די בסממני הרפואה, יש צרך בחכמת הרפואה, במנון המדיק ובמזיגה הנכונה. אך רק ממחה וידען רשאי לקבעם, ומי שיהרס ויתמר לקבע בשרירות לב ובחסר ידע, דמו בראשו.

פרשת קרח

כך גם בחכמת התורה ובצוויי הבורא. רק חכמי התורה המפלגים, מעתיקי השמועה ומעבירי המסרת, רשאים לקבע הלכות וגדרים. אשרי המצית להם והולך לאורם, אוי למשער לעצמו ולקובע מסברתו בדיני שבת החמורים שהם "כהררים התלויים בשערה"

מקור: כוזרי